

[Arbejdsministeren.]

Det er sekretariatets opfattelse, at man i det omfang, der opstår aktuelle muligheder for beskæftigelse, der forudsætter omskoling, vil kunne imødekomme disse behov, men at ekstraordinær udvidelse af skolernes aktivitet forudsætter forøgede bevillinger.

Med hensyn til omskoling på virksomheder har sekretariatet bemærket, at der gennemføres specialarbejderuddannelse på en del industrivirksomheder i ret betydeligt omfang — ca. 20 pct. af den samlede aktivitet — og at udvidelser på dette område også er under overvejelse.

Arbejdsministeriet kan henholde sig til det af sekretariatet for arbejdsmarkedsuddannelserne udtalte.

Man skal herudover oplyse, at arbejdsministeriet er sindet — så snart der fra specialarbejderskolerne og fra arbejdsmarkedsnævnene foreligger materiale, der belyser behovet for en yderligere indsats i henseende til omskoling af arbejdskraft — at ansøge bevillingsmyndighederne om de hertil fornødne ekstra bevillinger.

Særlig med hensyn til forslaget om omskoling på virksomheder fremfor på skoler bemærkes, at man i høj grad vil være opmærksom på denne mulighed. Det skal dog også bemærkes, at de foreliggende erfaringer viser, at det ikke er meget billigere at udanne specialarbejdere på virksomheder end på specialarbejderskoler, og at der i øvrigt formentlig vil vise sig at være behov for yderligere uddannelseskapacitet både på virksomheder og på skolerne.

Af *Erling Dinesen* (S) til arbejdsministeren (19. august 1974):

„Vil ministeren tage initiativ til en ændring af arbejdsløshedsloven, således at dagpengesatserne oftere kan reguleres?“

(Spm. nr. 385).

Begrundelse.

Arbejdsløsheden og inflationsudviklingen har skabt både økonomiske og sociale problemer for tusinder af medborgere.

Der er derfor behov for en snarlig regulering af arbejdsløshedsunderstøttelsen. Den halter nu langt bag efter løn- og prisudviklingen.

Grundlaget for den gældende arbejdsløs-

hedsunderstøttelsessats er lønforholdene pr. april 1973.

Der reguleres nu kun én gang om året. Det går ikke med den udvikling, vi er inde i. Der bør i alle tilfælde kunne reguleres hvert halve år.

Arbejdsminister *Johan Philipsens* svar (27. august 1974):

Jeg er klar over, at der — især for visse grupper af arbejdere — kan være problemer forbundet med den nuværende regulering af arbejdsløshedsdagpengene, og jeg er parat til at se nærmere på problemet, som teknisk set kan løses på den måde, som spørgeren antyder.

De grupper, der særlig bliver udsat for den ringere dækning af tabt arbejdsfortjeneste, er de højtlønnede grupper særlig i hovedstadsområdet, som jo i løn ligger over det gennemsnitlige for hele landet, der er afgørende for maksimumsdagpengesatsen.

Man må ved overvejelserne ikke glemme, at der er et økonomisk problem i sagen. Jeg kan oplyse, at statens merudgifter ved halvårslige reguleringer af arbejdsløshedsdagpengene må anslås til ca. 42 mill. kr. i 1974-75 ved en ledighed på 3 pct. For hver procent stigning i ledigheden herudover vil staten få en merudgift svarende til ca. 18-20 mill. kr.

Jeg skal i øvrigt pege på, at spørgsmålet om forhøjelse af arbejdsløshedsdagpengene muligvis ikke kan løses isoleret, men må ses i sammenhæng med ulykkes- og sygedagpengeområdet, hvor satserne er de samme.

Alt i alt er det min opfattelse, at det rejste spørgsmål ikke bør søges løst isoleret, men at det må ses i en større sammenhæng.

På grund af dette forhold og i øvrigt i henseende til den anstrengte økonomiske situation kan jeg på nuværende tidspunkt ikke give et positivt tilsagn om at fremsætte lovforslag til ændring af arbejdsløshedsloven med henblik på en hurtigere regulering af dagpengesatserne.

Spørgsmålet vil imidlertid indgå i regeringens samlede overvejelser.

Af *Klausen* (FP) til miljøministeren (20. august 1974):

„Vil ministeren medvirke til, at gældende bestemmelser vedrørende forhandling af dybfrosset dyrefoder i supermarkeder m. m.